

Arrest

nr. 222 796 van 18 juni 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven, haar betekend op 11 juni 2019. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 11.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: P.

voornaam: O. E.

geboortedatum: 23.09.1986

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Op 13.07.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane (A. S.). Op 04.10.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 22.06.2018 concludeerde ook de Rechtbank van Eerste Aanleg dat het om een schijnrelatie ging en op 13.05.2019 werd ook het beroep tegen dit vonnis, door het Hof van Beroep van Antwerpen ongegrond verklaard. Deze elementen vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook wisten zowel betrokkene als Mevr. Summerville, die zelf ook van Surinaamse origine is, dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene werd op 11.06.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde dat hij in België geen minderjarige kinderen heeft. Verder stelt hij dat in Suriname nog zijn ouders, broers en zussen wonen en dat hij in België nog een oom heeft. Het gegeven dat de oom van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Hij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze oom. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene en diende op 08.08.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn feitelijke relatie met een Nederlandse onderdane (A. S.) die legaal in België woont. Op 30.01.2018 werd deze aanvraag geweigerd, omdat de registratie wettelijke samenwoning tussen betrokkene en Mevr. S. reeds op

04.10.2017 geweigerd werd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.02.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner.

Deze aanvraag werd op 23.07.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 02.08.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Ondanks dat op 22.06.2018 ook de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen eveneens had geconcludeerd dat de relatie tussen betrokkene en Mevr. S. een schijnrelatie was, diende betrokkene al op 08.08.2018 een derde aanvraag tot vestiging in in functie van Mevr. S..

Deze aanvraag werd op 05.02.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 08.02.2019 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag diende betrokkene al een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 11.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 11.06.2019 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene en diende op 08.08.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn feitelijke relatie met een Nederlandse onderdane (A. S.) die legaal in België woont. Op 30.01.2018 werd deze aanvraag geweigerd, omdat de registratie wettelijke samenwoning tussen betrokkene en Mevr. S. reeds op 04.10.2017 geweigerd werd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.02.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner.

Deze aanvraag werd op 23.07.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 02.08.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Ondanks dat op 22.06.2018 ook de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen eveneens had geconcludeerd dat de relatie tussen betrokkene en Mevr. S. een schijnrelatie was, diende betrokkene al op 08.08.2018 een derde aanvraag tot vestiging in in functie van Mevr. S..

Deze aanvraag werd op 05.02.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 08.02.2019 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag diende betrokkene al een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 11.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 11.06.2019 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene werd gehoord op 11.06.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij in België is en niet wil terugkeren naar Suriname omwille van zijn relatie.

Op 13.07.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane (A. S.). Op 04.10.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 22.06.2018 concludeerde ook de Rechtbank van Eerste Aanleg dat het om een schijnrelatie ging en op 13.05.2019 werd ook het beroep tegen dit vonnis, door het Hof van Beroep van Antwerpen ongegrond verklaard.

Deze elementen vormen een sterke een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook wisten zowel betrokkene als Mevr. S., die zelf ook van Surinaamse origine is, dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

We stellen dus ook vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 11.06.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene en diende op 08.08.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn feitelijke relatie met een Nederlandse onderdane (A. S.) die legaal in België woont. Op 30.01.2018 werd deze aanvraag geweigerd, omdat de registratie wettelijke samenwoning tussen betrokkene en Mevr. S. reeds op 04.10.2017 geweigerd werd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.02.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner.

Deze aanvraag werd op 23.07.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 02.08.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Ondanks dat op 22.06.2018 ook de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen eveneens had geconcludeerd dat de relatie tussen betrokkene en Mevr. S. een schijnrelatie was, diende betrokkene al op 08.08.2018 een derde aanvraag tot vestiging in in functie van Mevr. S..

Deze aanvraag werd op 05.02.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 08.02.2019 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag diende betrokkene al een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 11.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 11.06.2019 aan betrokkene werd betekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Suriname."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: SCHENDING ART. 3 EVRM SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, REDELIJKHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL, SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET;

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

5.

In casu blijkt dat er geen onderzoek is gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM:

“We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

In casu moet worden vastgesteld dat door verweerster een uitvoerbare vertrekverplichting oplegt naar het land van herkomst zonder op een ernstige en enige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Het leidt geen twijfel dat in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Het is dan ook frappant dat de DVZ een repatriëring overweegt of liever organiseert naar Suriname door de veiligheidssituatie in Marokko te onderzoeken.

Inderdaad, zelfs in haar inreisverbod meent zij dat verzoeker geen vrees voor zijn leven in de zin van art. 3 EVRM aantoonde in Marokko.

Het is vrij evident dat verzoeker geen vrees heeft voor zijn leven in een land waarin hij nooit verbleven heeft.

Verzoeker herhaalt dan ook dat hij naar het land van herkomst, zijnde Suriname, zal worden uitgewezen zonder dat er een onderzoek naar art. 3 EVRM werd gevoerd. Nochtans is verweerster maar al te goed op de hoogte van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen aldaar:

“Human rights issues included corruption, trafficking in persons, violence and abuse against women and children, use of child labour, and criminal defamation laws, although there were no prosecutions during the year.” (USDOS, Suriname 2018 human rights report, <https://sr.usembassy.gov/wp-content/uploads/sites/115/2018-HUMAN-RIGHTS-REPORT-SURINAME-Narrative.pdf>, 1)

Uw Raad moet vaststellen dat de overheid nagelaten heeft om bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald door de Terugkeerrichtlijn.

6.

*Gelet op hetgeen hierboven werd gesteld, werd de bestreden beslissing in strijd genomen met de bovengenoemde wetsbepalingen en beginselen.
Het middel is ernstig en gegrond."*

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

2.8. Verzoekende partij betoogt in essentie dat er geen onderzoek is gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat zij zal worden gerepatrieerd naar haar land van herkomst, Suriname, maar dat de verwerende partij de veiligheidssituatie in Marokko onderzoekt. Het is evident dat zij geen vrees heeft in Marokko aangezien zij daar nooit verbleven heeft. Er is aldus geen onderzoek gebeurd ten aanzien van Suriname, hoewel de verwerende partij op de hoogte is van de dagelijkse mensenrechtenschendingen aldaar. Verzoekende partij verwijst naar een rapport van USDOS van 2018.

2.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan

het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.9.1. In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet over artikel 3 van het EVRM:

“Betrokkene werd gehoord op 11.06.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij in België is en niet wil terugkeren naar Suriname omwille van zijn relatie.

(..)

We stellen dus ook vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 11.06.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied

van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

De Raad merkt op dat verzoekende partij er met haar kritiek aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing er tevens op gewezen wordt dat zij gehoord werd op 11 juni 2019 en dat zij enkel verklaarde niet terug te willen naar Suriname omwille van haar relatie in België. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij op de vraag *“Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende?”* slechts stelde: *“Ik had al mijn liefde hier. Ik wil hier iets opbouwen”*. Hoewel zij aldus de kans heeft gehad om voor het treffen van de bestreden beslissing aan te geven dat zij bij een terugkeer vreesde voor een schending van artikel 3 van het EVRM, heeft zij dit op geen enkel ogenblik gedaan.

In het licht van deze vaststellingen is het dan ook op het eerste gezicht geenszins kennelijk onredelijk dat het bestuur oordeelt dat zij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM heeft aangetoond. Het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing *“Marokko”* vernoemt is slechts een materiële vergissing die geen afbreuk kan doen aan de pertinente vaststelling dat verzoekende partij met haar verklaringen geen schending van artikel 3 EVRM heeft aangetoond, en dit meer bepaald met betrekking tot haar land van herkomst.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij zelf een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet aantonen of minstens aanvoeren en dat de Raad overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid deze die betrekking hebben op de grondrechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is, zoals het recht vervat in artikel 3 van het EVRM. Daarom onderzoekt de Raad in casu wat verzoekende partij aanvoert in het middel en wat blijkt uit haar verklaringen afgelegd tijdens haar gehoor.

In eerste instantie beperkt verzoekende partij zich tot de vaststelling dat er sprake is van een onzorgvuldig optreden van de verwerende partij met betrekking tot het onderzoek inzake artikel 3 van het EVRM. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit het administratief dossier werd verzoekende partij in staat gesteld voor de afgifte van de bestreden beslissing om alle elementen inzake een vrees voor terugkeer naar haar land van herkomst kenbaar te maken. Verzoekende partij heeft evenwel op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat zij vreesde voor haar leven of voor onmenselijke behandeling of foltering bij terugkeer naar Suriname. Pas thans vooreerst in onderhavig verzoekschrift voert zij aan dat er *“dagdagelijks mensenrechtenschendingen”* zijn in Suriname, waarbij zij verwijst naar een rapport: *“USDOS, Suriname 2018 human rights report”* en waaruit zij het volgende citeert: *“Human rights issues included corruption, trafficking in persons, violence and abuse against women and children, use of child labour, and criminal defamation laws, although there were no prosecutions during the year.”*

Er wordt benadrukt dat verzoekende partij deze elementen voor het eerst aanvoert in huidig verzoekschrift en dat zij hierover niets heeft vermeld in haar gehoor van 11 juni 2019. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 11 juni 2019 voor het treffen van de bestreden beslissing werd gehoord en verklaringen aflegde. Hoewel daarnaar uitdrukkelijk gevraagd, heeft verzoekende partij geenszins aangegeven dat zij bij een terugkeer naar haar herkomstland vreesde voor haar leven of onmenselijke of vernederende behandelingen. Ook nadien, toen zij nogmaals gehoord werd op 12 juni 2019 in het gesloten centrum, antwoordde zij op de vraag: *“Heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren?”* Kan u dit zo concreet mogelijk beschrijven?” slechts: *“Ik wil bij mijn vriendin blijven. Ik wil bij mijn gezin blijven. Ik heb daar niets te zoeken. Ik heb daar niemand.”* Uit algehele lezing van de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij geen enkele toelichting geeft over elementen die in haar hoofde zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM bij verwijdering naar het land van herkomst. Het loutere feit dat zij nog verklaarde in Nederland verder verbleven te hebben omdat zij hoorde dat er problemen waren in Suriname kan hieraan geen afbreuk doen. Dergelijke bewering is dermate vaag dat deze in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij – hoewel daartoe uitvoerig de kans gekregen – nergens concreet gewag maakte van wat zij precies vreest bij een terugkeer naar het herkomstland, van weinig geloofwaardigheid getuigt.

Er wordt *prima facie* vastgesteld dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die in haar hoofde het risico zouden kunnen aantonen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In deze stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen, die op geen enkele wijze worden gestaafd. Een verwijzing naar een algemeen rapport zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie volstaat niet. Het citaat waarnaar de verzoekende partij verwijst is dermate algemeen dat geenszins blijkt dat verzoekende partij een risico loopt. Het risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

De aangevoerde grief inzake artikel 3 van het EVRM is niet ernstig. Evenmin is de aangevoerde schending van de overige beginselen ernstig.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM, SCHENDING VAN ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU EN SCHENDING VAN ARTIKEL 39/79 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- gezinsleven en zijn woning en zijn correspondentie.”

Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128)..

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven dat niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van 1) zijn zus en diens echtgenoot en 2) van zijn verloofde (RvSt 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64; Rev. dr. étr. 1999, 258; T. Vreemd. 1998, 329).

2.

In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoeker niet op afdoende wijze onderzocht.

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar eerdere aanvragen tot gezinshereniging in hoofde van verzoeker. Van een inhoudelijke motivering is geen sprake.

Verwerende partij is op nochtans de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

3.

Verzoeker deed een aanvraag tot gezinshereniging op basis van de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn vriendin, die de Nederlandse nationaliteit heeft maar op legale wijze in België verblijft.

Hij vormt aldus een gezinsleven met zijn zus en vriendin.

Daarnaast is het zo dat verzoeker inmiddels reeds een tijd in België verblijft, en hier logischerwijze ook andere mensen heeft leren kennen.

Ondanks het feit dat het Hof van beroep te Antwerpen bij arrest tot de conclusie is gekomen dat de intentie van partijen bij de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht zou zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker, kan een duurzame relatie tussen partijen op zeer uiteenlopende wijze worden ingevuld.

Inderdaad, partijen hebben tijdens de vestigingsaanvraag van 08.02.2019 wel degelijk aangetoond dat zij deze relatie als duurzaam en stabiel beschouwen, gelet op de stukken waaruit onder meer blijkt dat zij elkaar al meer dan 4 jaar kennen.

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoeker hier een gezins- en familieleven heeft in de zin van artikel 8, 1° EVRM.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekende partij betoogt in essentie een gezinsleven te hebben met haar Nederlandse vriendin die in België verblijft. Zij meent dat hiermee geen afdoende rekening werd gehouden.

Wanneer een vreemdeling zich beroept op een gezinsband in het kader van artikel 8 van het EVRM, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “*gezinsleven*” niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op het volgende:

“Op 13.07.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane (A. S.). Op 04.10.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 22.06.2018 concludeerde ook de Rechtbank van Eerste Aanleg dat het om een schijnrelatie ging en op 13.05.2019 werd ook het beroep tegen dit vonnis, door het Hof van Beroep van Antwerpen ongegrond verklaard. Deze elementen vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook wisten zowel betrokkene als Mevr. Summerville, die zelf ook van Surinaamse origine is, dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

De verwerende partij oordeelt aldus in hoofddorde dat uit onderzoek van het parket en nadien het vonnis en arrest, gebleken is dat het gaat om een schijnrelatie.

Aldus blijkt dat in casu niet vaststaat dat verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu tal van elementen erop wijzen dat er in casu sprake is van een schijnrelatie dat er enkel op gericht is een verblijfsvoordeel voor verzoekende partij te bekomen. Het betoog dat *“Ondanks het feit dat het Hof van beroep te Antwerpen bij arrest tot de conclusie is gekomen dat de intentie van de partijen bij de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel gericht zou zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker, kan een duurzame relatie tussen partijen op zeer uiteenlopende wijze worden ingevuld”* is geenszins ernstig. Immers moet het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven uit de feiten blijken, wat in casu niet het geval is. Zoals blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 13 mei 2019 is ook de wettelijke samenwoning ontegensprekelijk gericht op het vormen van een levensgemeenschap tussen twee mensen en is het duidelijk, wat verzoekende partij en haar voorgehouden partner betreft, dat de intentie bij de beoogde wettelijke samenwoning enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de verzoekende partij dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende. Het geheel van de omstandigheden toont aan dat de beoogde wettelijke samenwoning duidelijk van zijn normale finaliteit is afgewend.

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij bezwaarlijk stellen dat er wel degelijk sprake is van een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij omtrent haar gezinsleven niet afdoende motiveert of nog, dat deze motivering niet correct is. Verder moet er uiteraard geen belangenafweging geschieden wanneer er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt te stellen dat zij ook een gezinsleven heeft in België met haar zus en diens gezin, dient opgemerkt dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij verklaarde enkel een oom woonachtig in België te hebben. Verder blijkt dat haar ouders, broers en zussen in het herkomstland Suriname verblijven. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk gewag maken van een gezinsleven in België met een persoon die hier niet verblijft. In zoverre verzoekende partij zou voorhouden een gezinsleven met haar oom te hebben, wijst de Raad op volgende motivering in de bestreden beslissing: *“Het gegeven dat de oom van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Hij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze oom. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”*. De Raad treedt deze motivering bij. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan immers slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, hetgeen *in casu* niet het geval is.

In de mate dat verzoekende partij zich nog zou beroepen op een privéleven in België, met name waar zij stelt dat zij hier mensen heeft leren kennen, dient vastgesteld te worden dat zij geen concrete bewijzen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in België. Met haar voornamelijk theoretisch betoog ontwikkeld in het verzoekschrift dienaangaande toont de verzoekende partij immers niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Verzoekende partij verblijft volgens haar initiële verklaringen afgelegd naar aanleiding van het gehoor inzake de wettelijke samenwoning pas sinds maart 2017 in België. Gelet op deze korte verblijfsperiode tezamen met het gebrek aan concrete bewijzen van een intens sociaal leven in België, maakt zij geenszins het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België aannemelijk.

In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM ook, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme

publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook op dat vlak niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft eenzelfde inhoud als artikel 8 van het EVRM. Gelet op de voorgaande bespreking maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 *juncto* artikel 51 van voornoemd Handvest aannemelijk.

2.13. Waar de verzoekende partij tenslotte nog de schending aanhaalt van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet laat zij na uiteen te zetten op welke wijze dit artikel geschonden wordt. Het tweede middel is in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

2.14. Het tweede middel is niet ernstig.

Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

S. DE MUYLDER